

شهری اجتماعی برای همه

پناهجویان همسایه ما می شوند

نشستی در چهار فوریه 2016 در کلیسای صلیب مقدس در محله کرویسبرگ

از آنجایی که جمعیت زیادی از پناهجویان، همسایگان مردم کرویسبرگ هستند، نشستی در کلیسای صلیب مقدس در چهارم فوریه برگزار گردید.

هدف برگزاری این نشست، بوجود آوردن دیدار مستقیم بین همسایگان و پناهجویان و اعضای همت عالی و سازمانهای خودجوش مدافعان حقوق پناهجویان بود که با یکدیگر به گفتگو بنشینند و به راه کارهای مشترکی دست یابند تا بدینوسیله بتوان مشکلات را بررسی نمود.

بیشتر از سیصد نفر از ساکنین و فعالان اجتماعی محله، پناهجویان ساکن سالن ورزش، ساکنان آشیانه هوایما در فرودگاه Tempelhof و همچنین مهاجرانی که سالها در این شهر زندگی می کنند، در نشست حضور داشتند.

نشست، آگاهانه برای آشنایی و بررسی ترتیب داده شده بود تا دریافت شود که ما مردم در این محله، در چه شرایطی زندگی می کنیم، چه امکاناتی وجود دارد و چگونه "زندگی بهتری" را نیاز داریم و می خواهیم.

بنابراین بعد از صحبت کردن در حضور شرکت کنندگان و امکان سؤال و جواب به آنها، کمیته های کوچکی تشکیل شد و قدمهای دقیق بعدی مورد بررسی قرار گرفتند.

همراهی موسیقی در نشست، بر عهده گروه The Incredible Herrengedeck بود. و گروههای:

die Initiativen Kreuzberg Hilft,
100 % Tempelhof,
Nachbarschaftshaus Urbanstr.,
International Women Space,
O-Platz-Refugee-Movement

هم میزهایی همراه با نوشتجات اطلاعاتی برقرار کرده بودند. بعد از اعلان برنامه و توضیحاتی راجع به روند برنامه:

مصاحبه با خانم معلمی از سوریه به نام "هباه" شروع شد. او همراه شوهر و چهار کودک خردسالش، جنگ و فرار بسیار سختی را پشت سر گذاشته و مدتی است که در یکی از سالن های ورزشی محله ساکن می باشد. او گزارش داد که در وضعیت سختی که شامل تنگی جا، نبود وضعیت بهداشتی، کمبود کمیتی و کیفیتی مواد غذایی، بی احترامی توسط ماموران محافظتی که ساکنین را مانند اشیاء ناچیز، فرض کرده و با آنها رفتاری خشن داشته و بعضا ساکنین را که اعتراض به اوضاع کمپ دارند را، مورد تهدید قرار می دهند.

او می گفت ترس از این دارد که دو باره در کوران سرکوب قرار گیرند و انتظار جانبداری و حمایت مردم برلین را دارد و در خواست نمود که همسایگان دخالت در وضعیت پناهجویان کرده و کمکهای عملی و حمایت کننده داشته باشند.

کشیش „Storck“، در گفتار کوتاهی با غرور بیان کرد که در تعطیلات „Pfungsten“ یک تا دو میلیون گردشگر در برلین بودند و اکنون شصت تا هشتاد هزار پناهجو، ایجاد ترس و وحشت نموده است !!

او گزارش داد که برخی از کلیساهای پروتستان محله، از یکسال و نیم پیش تا کنون 234 نفر از پناهجویان فعال سیاسی که در میدان „Oranienburg“ ساکن بودند و کمکی از شهر دریافت نمی کردند را، جا داده و حمایت کرده اند و به تعدادی هم در کلیسا پناهندگی داده اند.

در سال 2014، بعد از اینکه ساکنین میدان مربوطه را از آنجا بیرون کردند، مسئولان گفتند که با وضعیت آنها به خوبی رسیدگی خواهند کرد. اما عاقبت از بین پانصد نفر پناهجو، فقط سه نفر بعنوان پناهنده شناخته شدند. او گفت که تمام حمایتها توسط یاری معنوی و مادی مردم کمک کننده، انجام شده است و خواهان ادامه این یاری ها شده و بیان کرد که یکی از موارد لازم، در اختیار قرار دادن کارآموزی در کارگاهها برای پناهجویان بدون داشتن مدارک می باشد.

او در ادامه گفت که کلیسای پناهندگی به اسم „St.-Simon-Kirche“ در خیابان „Wassertorstraße“ در کرویسبرگ، محلی است برای تجمع پناهجویان و دادن اطلاعات به آنها. او گفت که ما می بایست در مقابل سخت تر شدن قوانین پناهندگی و اینکه دولت مرتبا کشورهایی که از آنها پناهندگان به اینجا روی می آورند را، به سرعت بعنوان کشورهای امن شناخته شده تلقی می کند و مرزها را می بندند، اعتراض نماییم. به غیر از اینها، او به معرفی پروژه های خانه سازی کلیسای پروتستان پرداخته و گفت که پروژه خانه سازی برای پناهجویان و دانشجویان در هشت جا و هفت محله مختلف در دست می باشد که برای صدوسی تا صدوپنجاه نفر خانه های جمعی، که در آینده امکان اینکه به آپارتمانهای تکی نیز قابل تبدیل می باشد، در دست ساختمان است.

در ادامه برنامه، آقای Herrmann Werle از طرف مجله „MieterEcho“، روزنامه مستاجرین برلین در مورد کم کاری دولت در سالهای گذشته در امر خانه سازی در برلین اشاره کرد. این موضوع، علت کمبود خانه های مناسب برای افراد کم درآمد برلین و همچنین در حال حاضر مقصر وضع نابسامان زندگی پناهجویان می باشد. صرفه جویی دولت و همچنین خصوصی سازی خانه های سازمانی، اوضاع اجتماعی شهرها را بهم ریخته است.

در سالهای 1990، حدود دویست هزار آپارتمان دولتی به بخش خصوصی سپرده شده و تنها در سال 2004 سنای برلین، شصت هزار آپارتمان سازمانی را که متعلق به „GSW“ بود، فروخته است. او سپس از کم کاری سنای برلین سخن گفت و وضعیت را با شهر وین اطریش که با برنامه ریزی بهتری اداره می شود، مقایسه نمود.

در ادامه برنامه آقای Steff از جمعیت „wem gehört Kreuzberg“، اظهار داشت علاوه بر دلایل مطرح شده، علت کمبود آپارتمان در برلین، تبدیل خانه های خصوصی به آپارتمانهای اجاره موقت، جهت گذراندن تعطیلات می باشد.

او سپس تعدادی از ساختمانهایی را که محل زندگی مردم بوده را نام برد که خریداران پولدار، خریداری کرده و به انتظارگران شدن، خالی نگهداری می کنند. او سپس به چندین ساختمان خالی در محله اشاره کرد. او گفت ما می بایست در مقابل اینکه دولت قشرهای اجتماعی مختلف را روبروی هم قرار می دهد، مقاومت کرده و خواستار منحل کردن محلهای زندگی جمعی شده و بخواهیم انسانها، همانطور که در قانون آمده، در محلهای مناسب، امکان زندگی خصوصی داشته باشند.

او همچنین گفت که خواست اجاره بهای قابل پرداخت فقط محدود به محل زندگی نیست، بلکه آنها باید اوضاع اجتماعی شهر را از قبیل کوچک نگاه داشتن محله ها، روبرو شدن هم محله ها با یکدیگر، وجود کار، مراوده و تبادل نظر را نیز نادیده نگیرند.

در ادامه خانم جوانی از افغانستان بنام "سمیه" که او هم در سالن ورزش ساکن می باشد، بیان داشت که افغانستان نه تنها برای زنان که همه روزه مورد هرگونه تعرض قرار می گیرند، که برای مردان نیز جایی امن و قابل زندگی نمی باشد.

او تعریف کرد که چگونه دختران جوان با دریافت پول توسط پدرانشان در افغانستان به زور به عقد مردان پیر درآورده می شوند و اگر کسی از این ازدواج اجباری سرباز زند، چگونه توسط طالبان و یا گروههای خشن دیگری، ربوده می شود.

او از حاضرین خواست که تفاهم داشته باشند و پناهندگان افغانی را نزد خود نگاه دارند و مانع برگردانیدن آنها به افغانستان شوند. او گفت که مایل است در آلمان زندگی آرام و بی دغدغه ای را شروع کند، زبان آلمانی را به نحو احسن یاد گیرد و شغلی بیاموزد تا بتواند به زنان و کودکان افغانی که در وضع نامناسبی بسر می برند، یاری رساند.

او از مردم آلمان تشکر کرد که آنها را پذیرفته اند و اشاراتی گسترده به اوضاع نابسامان کمپی که در آن زندگی می کند، نمود.

و همچنین سایر پناهجویان که در بین جمعیت حاضر بودند، از حاضرین خواستند که به آنها فرصت آموزش زبان داده شود، با آنها ملاقات صورت گیرد، آنها خواستار آرامش و اطمینان خاطر شدند. آنها خواستار این شدند که پول اجاره و غذا مستقیماً پرداخت شود تا آنها بتوانند در وضعیت رفاهی بهتری زیست کنند.

با وجود اینکه خیلی ها بعد از یک تا دو ساعت جلسه را ترک کردند، گروهی باقی ماندند و کمیته های زیر را تشکیل دادند.

کمیته دیدارها:

برای برطرف کردن تنهایی و بیکاری پناهجویان، ترتیب دادن محلهای ملاقات. از جمله بررسی وجود امکانات که آیا در "خانه همسایگان" امکان اینکه هر چهارده روز یکبار بطور دسته جمعی، برنامه پخت و پز برقرار شود تا بدینوسیله در آنجا ساکنین با شهروندهای محلی آشنایی و ارتباط پیدا کنند، وجود دارد.

کمیته کمپ ها:

این گروه اطلاعات راجع به تک تک کمپ ها را جمع آوری می کنند و یک لیستی در مورد وضعیت غذا، مترجم، وضعیت بهداشت، تعرض محافظان و مسئولان کمپ ها و احیاناً اقدام به فشار آوردن به مسئولان اجرایی کمپ ها را بر عهده گرفت.

کمیته مردم بی خانمان:

این کمیته می خواهد کمک دولت را که به ساکنین بی خانمان برلین می شود با کمک به پناهجویان برابر کند تا مبادا گروه های مختلف جامعه از این بابت رودرروی یکدیگر قرار گیرند.

کمیته بررسی خانه های اجاره ای موقتی جهت مرخصی:

در این کمیته، نظرها متفاوت بود و اینکه چگونه می شود که به مالکیت خصوصی دست یافت و غیره. قرار شد که افراد این کمیته موضوع را در جمعهای خانوادگی و دوستان و همسایگان و غیره به بحث بگذارند. آدرس ایمیلی هم جهت تبادل نظر بیشتر بین اعضای این گروه رد و بدل گردید.